

i en Skikkelse, der i høi Grad nærmer sig til den, som det ærede Udvalg i sin Tid ønskede det givet.

Maten: I det jeg iøvrigt henholder mig til de Udtalelser, der nu kaldt, fra det ærede Medlem (Blom), der i sin Tid var Drøftfører i Udvalget, er der kun en lille Bemærkning, som jeg ønsker at gjøre med Hensyn til § 6. Der staar, at efter Retvisitation af Jordemødre vil Karbolsyre kunne udleveres paa de i det kongelige Sundhedskollegiums Cirkulære, af 30te Oktober 1886 angivne Betingelser. Det forekommer mig, at derefter vil altsaa de i dette Cirkulære indeholdte Betingelser blive en Bestanddel af Loven og altsaa ikke kunne gjøres til Gjenstand for Ændringer uden at der foretages en Lovændring. Hvis det skulde være Resultatet, forekommer det mig, at det vilde være mindre heldigt, og jeg henstiller derfor blot, om man ikke kunde udlade en Henvisning til dette Cirkulære og kun sige, at Karbolsyre kan udleveres paa de af det kongelige Sundhedskollegium fastsatte Betingelser. I fald den høitærede Justitsminister ikke vil have noget derimod, forbeholder jeg mig at stille et lille Ændringsforslag i saa Henseende til anden Behandling.

Justitsministeren (Nellemann): Nei, det har jeg ikke det mindste imod. Det kan vistnok godt lade sig gjøre at redigere Paragrafen f. Ex. derhen, at Karbolsyre kan udleveres paa de af det kongelige Sundhedskollegium til enhver Tid fastsatte Betingelser.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Man gik dernæst til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov, indeholdende nogle Forandringer i Forligslovgivningen.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1493 ff.)

Oxenbøll: Det er jo langt fra første Gang, at dette Lovforslag foreligger her i Thinget, om end der er gaaet adskillige Aar, siden det sidst behandledes, jeg tror, at det var i Samlingen 1876—77. Da jeg dengang havde en Del med Sagen at gjøre, kunde jeg ønske ogsaa nu at fremkomme med nogle Bemærkninger til Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Jeg vil ingenlunde komme ind paa de forskellige Principer, der gaa igjennem det, saa meget mindre som jeg er enig med dem. Det er kun nogle enkelte Betragtninger, navnlig rent praktiske Betragtninger, med Hensyn til et Par Paragrafer, som jeg kunde ønske at gjøre, fordi det forekommer mig, at dersom Lovforslaget gik igjennem i den Skikkelse, det nu har, vilde der fremkomme for de praktiske Jurister adskillige Vanskeligheder og Uklarheder. Det er navnlig ved §§ 4 og 6 at jeg kunde ønske at gjøre nogle Erindringer gjældende, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Forligsmæglingens Gyldighed. Usikkerheden af den Bestemmelse, som foreslaas i § 4, at Uoverensstemmelse mellem Forligslogen og Stævningen, Paastandene eller iøvrigt Sagens Procedure ikke skal komme i Betragtning ved Bedømmelsen, naar det kan antages, at Sagen dog har været Gjenstand for Forligsprøve, har tidligere været udtalt, og jeg erkjender ogsaa nu, at det vist er en saare heldig Bestemmelse, fordi vi jo fra Rettergangen kende, i hvor uendelig mange Tilfælde smaa Uoverensstemmelser i denne Retning benyttes af Parterne til at faae Sager afviste fra Retten, saa at der maa begyndes paany. Altsaa efter § 4 er Reglen den, at naar blot en Sag ganske i Almindelighed har været Gjenstand for Forligsprøve, gjør det ikke noget, om der er noie Harmoni mellem Klagen, Stævningen, Paastandene og Proceduren. Men det synes mig, at der saa fremkommer nogen Modsigelse efter § 6, hvor der er givet Underdommeren en fuldstændig fri Myndighed til, dersom han dertil finder Grund, at forlange ny Forligsprøve. Der staar, at naar Dommeren i første Instants finder Grund dertil, kan han ved en Kjendelse paalægge Sagsøgeren inden en vis Tidsfrist at lade foretage ny Forligsprøve. Jeg vil ikke nu nærmere gaa ind paa de Tvivlsspørgsmaal, der kunne opstaa ved at sammenholde denne Bestemmelse med § 4, nemlig under Forudsætning af, at Sagen vil komme i Udvalg. Men der er blot en Bemærkning, som jeg kunde ønske at gjøre, og det er den, at det vilde i mine Dine være langt mere praktisk og langt mere forstandigt, om der stod, at finder Dommeren ikke Forligsprøven tilstræk-